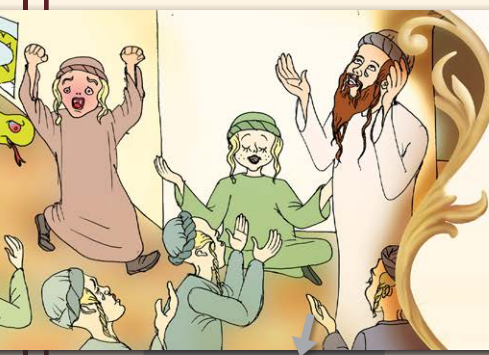

מהירות השבת

י"ד ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פעיה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאועו שליט"א תלמידו של מרן פוסק הדור בעל 'שבט הלוי' זצוק"ל

ר' יענקל מתפלל בביתו יחד עם בניו להנצל מהקורונה

מתיקות או מרירות?

אמר תנ"ך: מרבה מדה טובה ממות פריענות ת"ק פְּעָמִים, כלומר שששנהקב"ה הופך את מדת הפריענות והמפגפה למדה טובה - היא משפכת מרירות ל'מתיקות' על ידי ששתי האותיות ר"ש שבימלה חדרות ולמשפּרם ארבע מאות - קארבע מאות אנשי עשו שבאו להלחם בישראל. מתקפכות לאותיות ת"ק, ומקצב שנהמילה מדרות מתקפכת למתיקות.

מתיקות גו'סיים

מאת מורנו ראש הישיבה שליט"א:

ברצוני להזכיר את החסד שעשה עמי ה' בתקופה: בשנה שעברה ביום טוב ראשון של פסח הבלתי לבית החולים, ושם שכבתי כשכל גופי נרעד רעידות עצומות ועמדתי בסכנת חיים. ולאחר שצאתי משם חזרתי יום אחד לבית החולים ושוחחתי עם הרופא שנתח אותי, והוא ספר ואמר שאני חי בגס.

הרופא הסביר את דבריו: שכאשר הגעתי לבית החולים, הרופאים לא ידעו מה סבת מצבי הקשה עד שלאחר שעות רבות החליטו לנתח אותי, ואחד מהדברים שהתגלו היה שהתוספתן שנגופי התפוצץ - שכידוע הדבר גובל בסכנת חיים, ולא היתה חתיכת בשר לרופא לאחוּפה כדי לסגור את הפוצץ, עד שבחשדתי ה' ובנספלאותיו נמצאה ברגע האחרון חתיכה קטנה, ועמה סגרו את הפוצץ ונצלו חיי.

וכאשר שכבתי לאחר הנתוח בבית החולים - בנסוף למצב הקשה ששהיתי בו - וכנס חידק מסכן בדמי, הרופאים נתנו לי מנות של אנטיביוטיקה וגופי התמלא פריחה, אך הרופאים סרבו לקשר זאת לאנטיביוטיקה, אף על פי שאני טענתי שגבר שיהא זאת שגורמת את הפריחה הקשה.

התעקשתי שלא יתנו לי את האנטיביוטיקה, ואכן לאחר דבירת רופא ממחה התברר שאני נצרך לסוג אנטיביוטיקה שונה ומיוחד - אותו סוג לא היה קיים באותו זמן בבית החולים, והביאו אותו בדחפיות באמצעות אמבולנס.

לבי היה מלא תודה על חיי, "בצר לי אקרא ה' ואל אלקי אשוע", צאתי לגנת בית החולים ושם שפכתי את צקוני לבי ואת דמעות עיני ללפני ה' שידרם עלי וינשאר אותי בחיים, ו'ברוך אלקים אשר לא הסיר תפלתי וחסדו מאת', כלי הודאה לה' על שפדה את נפשי לחיים, ועל כל נשימה ונשימה שנתן לי במתיקות ללא צער ומכאובים, ועל ששמר אותי בזמני הצער והגיוון, ואני תפלה וסיוף ה' להיטיב לנו ויחזיר אותנו לבית המדרש בהעברת נגף הקורונה מן העולם, כדי להמשיך ללמד וללמד את תורתו הקדושה.

משיחותיו של מורינו ראש הישיבה שליט"א

מדיע גרשנו ה' מבתי המדרשות?

לבית הנכנס ומדברים שם דברים בטלים, שעל זה הקב"ה אומר "מי בקש זאת מידכם רמס חצרי". ובאמת המצב הקשה של המגפה שבו אנו שרויים, בא לעזור אותנו בכל התחומים שצריכים תקון ולא רק על דבר אהה, וכל אהה יבדק מה עליו לשפר ולתקן.

"ושחט את הצפור האהת... ושלח את הצפור החיה על פני השדה... וגלח את כל שעריו". צריך להבין, מה הענין בכך שהכהן צריך לשחט צפור אחת ואת השניה הוא משלח לחרות? עוד צריך להבין מה הענין בגלוח כל שערות המצרע?

הנה תז"ל (ברכות נה) אומרים שעל בשורות רעות מבכרים ברוך דין האמת, ועליו להתבונן מדיע באו הגזרות הרעות, כמובא בגמרא (תענית א) שבזמן שהצבור שרוי בצער, אל יאמר אדם אלך לביתי ואכל ואשתה ושלוש עליו נפשי... אלא יצער עצמו עם הצבור, והצער שראוי לנו להצטער עם הצבור הוא, בכך שנתבונן מדיע באו הצרות והגזרות הרעות, כי "השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם", כלומר שרצון ה' שאנו נחקר בארץ את הנהגותיו שהם מן השמים - כמו שעשה אברהם אבינו, שחקר וגלה את מתיקות דרכיו ויבדק וכן נעשה עבר ה' אמת; ובענין החקירות הללו עלינו ללכת עם מדת העצלות ולא להזדרז במרוצת החיים בזריות לא נכונה, שמתמחה האדם אינו חפץ להתעכב ולהתבונן מדיע ה' הביא עליו את הצרה וכדומה, עד שיבין את מעשי ה' עד כמה שידו מגעת - אלא עלינו להתעכב ולהתבונן בזה בכל כפינו.

המלך למלך גדול שמשל בעז על מדינות רבות ונלחם עבור עמו, ולאחר המלחמות הקשות שעה, הקצה עיר מפארת עבור שריו ומקרביו, ונתן שם לכל אהר מהם בתים וכל טוב בפשע גדול, והיה מכלכל אותם בזמן ובכל הנצרך להם דבר יום ביומו, ואף פקד על עבדיו שיצאו מדי פעם לפקח אם חסר להם דבר ולהשלימו להם.

המלך קבע להם ומנים בשנה שיבואו לארמונו, ושם היו יושבים בסמיכות אלו לסקודה ממאכלי בית המלך. לימים, החלו מקורבי המלך הללו להתקוטט זה עם זה אף על פי שלא היה חסר להם דבר אהר טען על חברו שבגללו הוא פחות מקרב למלך, והשני טען על חברו שבגללו יש לו פחות פרנסה מהמלך, וכן על זה הדרך בימים התקוטטו עם חבריהם על סבות שונות ומשונות, ולכן מפני שונאתם זה לזה כשהתקצצו לפני המלך בימים המילעדים להם, היו מפנים עורף כל אהר כלפי חבריו כדי שלא לראותם.

מלך לעם אהר

המלך שהיה רחום וחנון שלח את עבדיו להסביר להם שאינו מרצה מהנהגות זו, כי רצונו להיות מלך לעם אהר שהם כאיש אהר בלב אהר ולא למפארים ולמפארים, אך הם לא שנו את דרכם על ידי זה. עד שביום גנוסיה דמלקא - יום שבו ישב המלך עם העם לשמוח על המדינות הרבות ששכבש ונצח ביום זה - ראה בעיניו כמה ממקורביו ששונאים זה את זה, והדבר חרה לו ולכן גרשם מפניו. העם הצטערו מקד מאד והכינו מתנות למלך

הנכות להתרפא מהנגיף ובמים הללו ישנם כאלו שזכו ונצלו ויצאו לחיים טובים משערי המות, שהגיעו אליהם על ידי נגף הקורונה ל"ע, וזה עתה שמעתי על יהודי יקר ונשש חוץ לארץ שיצא מבית החולים לחיים טובים, והוא אומר שלדעתו הסבה שהוא יצא מסכנת מות בטווחה, היא מפני שקבל על עצמו כבר לפני כעשרים שנה שלא לדבר כלל בבית הנכנסת.

הנכות להתרפא מהנגיף

כי הדבור בבית נכנסת הוא דבר גרוע מאד, ואפשר להבין מדיע הקב"ה סגר לנו את הבתי כנסיות על ידי הקורונה, משום שאנו באים

ובאו לפניו בבקשת מחילה, והבטיחו שמפאן והילך יאהבו זה את זה ולא ישובו לכסילותם.

צפיתו של המלך

אמנם המלך ידע שהם עושים זאת משפה ולחוצו, כיון שהם חוששים שהמלך פסיק להיטיב להם, אבל ככל זאת המלך קבל את דגריהם וקרבים אליו בשנית, ושלח להם את שריו ושלמדו אותם איך להתנהג מפאן ואילך בנימוסי מלכות באהבה זה לזה. אך דא עקא היו אנשי בליעל משונאי המלך שהעמידו פנים של אהבים והחלו להטעות את מקורבי המלך ואמרו להם שכיון שהמלך הוא גדול ונשא לכן לא משנה לו כלל האהבה שביניהם, אלא רצונו וצפיתו של המלך מהם היא אחרת לגמרי, והצביעו על מקומות מסוימים בארץ ששם נמצאים אויבי המלך, וטענו שרצונו הגדול והעקרי של המלך הוא להגדל מהם ולשנאתם, עקב היותם שונאי המלך.

והדבר הזה היה עצה רעה, כי אמנם בעבר גרו שם איבי המלך אך זה כבר ימים ושנים שהמלך הכניע אותם והושיב שם את אהביו. ובכל זאת מקורבי המלך טעו אחרי אותם אנשי בליעל, ועסקו בכל עת להשמיע את יושבי אותם הערים ולשנאתם, וכבר לא עסקו להתעורר לאהב זה את זה, ולהתאחד זה עם זה כפי שהטעו אותם.

העקר שאני אנצל...

ורק כאשר היו מתאספים לפני המלך נהרו שלא להתנהג כמנהגי שנאה זה עם זה, כי כבר למדו אותם מוסי מלכות שלא ראוי להתנהג כך לפני המלך. אבל יום אחד כאשר יצאו מקורבי המלך למלחמה קטנה שגערכה למען המלך כל אחד דחף את חברו והשליך את חיי חברו

מנגד כדי להציל את חייו, ומזה ראה המלך שהם שונאים זה את זה ואף לא אכפת להם כלל מטובת המלך ומחמת זה הפסידו במלחמה; והצטער בלב וקשב מה לעשות במצב כזה, שכשמקורביו אך עמדו בנשיון קטן של מלחמה ועזרה נתגלה שאינם אוהבים את המלך כלל ואינם אוהבים זה את זה, וכל אחד אכפת לו רק מחיי עצמו.

ישב המלך בחדרו בצער גדול, וכשראו זאת שריו אמרו לו: אדונינו המלך הרי אתה מלך רם ונשא, ומה לך להצטער מהתנהגותם של אנשים קטני ערך? אמר להם המלך: כשמקורבי מתנהגים כך מלכותי לא שוה מאומה, כי אין מלך בלא עם! לכן צוה המלך לעבדיו שמפאן ואילך לא ישתדלו בטובתם ויפסיקו לשלח להם מאכלים, ואף נמנע המלך מלקרא להם שוב למסבות הקבועות בארמונו בכל שנה, כי לא רצה לראות את צביעותם שהם מעמידים פנים של אוהבים וכאמת אינם אוהבים כלל.

תרופות מגבלות

הדבר גרם להתדרדרות מצבם של מקורבי המלך, ורבים מהם באו לידי חלי והגיעו עד שערי מות, כשראה המלך את מצבם, שלח להם מעט מזון ומעט תרופות שרפאו במקצת רק את מעט המחוזלים, ומקורבי המלך שראו זאת הבינו שהמלך עושה זה ככונה לרמוז להם דבר מה, שהרי יש לו תרופות ועשבי מרפא לאין שעור, ובכל זאת הוא שלח רק מעט, לכן הם באו לפני ארמונו והחלו לזעק בקול רעש גדול, וצווחו בדרך שירה: אדונינו המלך אתה מלך גדול, תן לנו מזון בשפע.

כששמע המלך את צווחת שירתם, נפשו קצה בהם ולא רצה לשמוע אותם כלל, ואמר לשריו:

'הרי הם התנהגו לפני בצביעות, וכעת הם באים לבקש אכל? אני לא רוצה לשמוע אותם! ונכנס לתוך חדרו חדריו כדי שלא לשמוע אותם כלל.

התנהגות הנאמנים

לעמתם היו בין מקורבי המלך אנשים נאמנים יותר שהבינו שאין זו הדרך הנכונה ללכת כעת ולזעק ולשיר לפני המלך, כי התעוררו ממצבם ומחלי בני האדם להבין שהמלך אינו מרצה מהם, והבינו שעליהם לשנות את ארחתיהם, וכאשר יישרו את דרכיהם העקלקלות, המלך יתן להם רפואות לרפאות אותם מחלים.

ביניהם הניח המלך כמה משריו שהתחזו כהמון העם שביקרו וביחנו מי ממקורביו יותר נאמנים אליו ומי מהם פחות נאמן, והם ספרו את התנהגותם למלך שהם יושבים ומדברים זה עם זה דברי כבושין והתעוררות לשפר ולהאהב זה את זה, ולהפיר טובה למלך ומדברים בהערצה ובהערצה למלך באמת, ומטיבים בפעל זה לזה וכל אחד דואג להביא תרופות ומזון לחברו הנצרך לכה, ועסוקים הם להרבות שלום, אהבה ואהבה.

שמחת המלך עם העם

המלך שמח מכך מאד והתגלה אליהם ברב הדרתו, ואז בקש משריו להראות לפני מקורביו בדרך של שירה את ההתנהגות שלהם שגרמה למלך לשוב אליהם ברחמים, והם פרטו בשירתם את מה שהתנהגו בנאמנות ובהערצה למלך בחדרי חדרים, ושגמלו חסדים זה עם זה באהדות והלכות, שזה גרם למלך לשוב אליהם באהבה וברצון. מתוך כך זעקו כלם ואמרו: 'אנחנו אוהבים את המלך' והמלך שמח מאד שהצליח להשיב את לב העם אליו.

כיצד נצא מחשכת המגפה לאורה?

מתקבלים עולמות ולמוד ברב עם כשבלבנו הסתתרה קנאה שנאה ותחרות.

אם כן, אין לך טעות גדולה מזה לשוב ולזעק אל המלך באותה דרך שבה טעינו - בזמן שהוא יתברך גרשנו מעל פניו - שדבר זה לא רק שאינו מיסב נחת למלך, אלא אף מאוס בעיניו.

צפור השוטה או חיה

ויש לפרש שלזה רימזה לנו התורה בענין שתי צפורי המצרע, שאת האחת שוטטים ואת השנייה שולחים לחרות, שנאמני המלך שמבינים את רצונו יתברך לתקן את אורחיהם, דומים הם לצפור שנסלחת לחרות, ונצלים ויוצאים לחרות משואת הקורונה, ואילו אותם ששבים על משעיהם ואינם מבינים לתקן את אורחיהם אלא ממישיבים בהרגליהם - דומים הם לצפור השחוטה, שהם מסכנים ללקות בקורונה שיכולים לההרג על ידה ח"ו, שכן המתפלל לה' דומה לצפור שמצפצפת בפיה לה'.

והצפור אומרת בשירתה (פרק שירה): "גם צפור

מרצה מהתפללות עולמות התורה שלנו ברב עם, אף על פי שדורות רבים לא נמצא למוד תורה בכמות גדולה כמו בדרונה - משום שאינו מרצה מהמחלוקות והמריבות שבין הקהילות, ומהעין הרעה והשנאה שבין אחד לחברו, וכן אינו מרצה מהסר הצניעות והקלקולים שיש במקוואות; ואנו נכשלים בטעויות אלו במקום לבוא ממעשינו הטובים ליראה ולהבקה אותו.

השם על קאו

וישנם בני אדם שאינם מטים אזנם לזעקת הבורא הוזה הנכרת לעין המתבונן, ושבים על עקבותיהם ועושים כל מיני תחבולות להמשיך להתקהל ולהתפלל במנון.

ומלבד הסכנה הנוראה הנשקפת בדבר, הרי שנכר בזה שאינם מבינים את אשר דורש מעמנו הבורא יתברך בכך שגרשנו מבתי הכנסיות, על ידי שגרם שההתקהלות מסכנת חיים, שפאמור נכרת לעין המתבונן שהדבר מוכיח שהקב"ה לא מרצה במסלה בה צעדנו עד כה, בדויתנו

הנמשל מוכן למתבונן, ומתבאר היטב על ימי המגפה בהם אנו שרוים, ונפרט את החלקים הנחוצים שבו: הנה התורה הקדושה מלמדת אותנו: "מה ה' אלקיך שאל מעמד כי אם ליראה... ולאהבה אותו", ואת הפסוק הזה למד דוד מלכנו את העם בזמן המגפה. ולכאורה קשה, הרי אנו מצויים בקיום המצוות, בלמוד התורה ובתפלות, ומה הפרוש שה' שאל מעמנו רק ליראה ולאהבה אותו? אלא הפרוש הוא שמשרת קיום המצוות, הלמוד והתפלות, הוא לבוא על ידם לאהבת ה' וליראתו, לכן, לפני ואחרי כל קיום מצוה למוד ותפלה, עלינו ליחד דקת התבוננות ולראות שאנו באים מהם לאהבת ה' וליראתו.

ובימים הללו הקב"ה הביא מגפה לעולם, שגםבתה לידאוננו נסגרו הישיבות, הבתי כנסיות והמקוואות, ועלינו לברך על כך ברוך ה' אמת! כלומר שגלינו לפרש ולבאר לעצמנו מדוע מעשה זה עשה לנו ה' הוא אמת וצדק, והמתבונן מבין שהקב"ה אינו

מתיקות שיח

תפילות

רבוננו של עולם, ימי הפסח עברו עלינו כשהם מתבלים במרוד של ימים קשים שגבו נפשות יקרות מישראל, זקנים וגם צעירים שהשאירו יתומים ואלמנות ומשפחות שכלות וכואבות. אנא אל רחום ותנון אמוד למשחית הרוח, ואל תוסיף עוד לקביא אטונות ומכאובים על עם קרובך.

זכנו לשפר את מעשינו, ולפשפש בימים אלו במעשינו ולתקן את אוךחותינו הרעים, ומעפתה נאהב כל יהודי באשר הוא, וגם אם מנהגיו שונים והפוכים ממנהגנו - לא נפסל אותו ולא את דרכיו - אלא נדע נאמנה שאתה אוהב את כל אחד מישראל כבו יחיד, ואם פן איך לא נאהב את אהובך?

ומעפתה נבוא מקיים המצוות, מלימודנו ומפל תפלותינו, לאהבתך ולאהבת ישראל, ולקיים את בקשתנו בברכת שים שלום - לאהב ולרצות את טובתו של כל אחד מישראל, ובפרט של הבר פלוגתא שלנו, ובכך תוציאנו מאפלה לאורה ולגאולה השלמה אמן סלה.

הצדיק כאמירה לכל עם ישראל [שהרי מרדכי הוא שליחם של כל בית ישראל]: "כל עבדי המלך... ידעים אשר כל איש ואשה אשר יבוא אל המלך" - אל ה', "אל החצר הפנימית" - אל הבתי כנסיות והבתי מדרשות ששם לומדים על גדלת ה', "אשר לא יקרא אחת דתו להמית", כלומר, אם אדם מגיע לבית ה' בלי רשותו של המלך ה' כבזמן הקורונה, שהדבר נאסר בתורה משום "ונשמרתם" - הוא מסכן להפקד או לפקד אחרים בקורונה שיכולה להמית. ודבר זה הוא כעין המוכא בפרשתנו, שנזכר ואביהו נכנסו להקטיר קטרת ללא רשותו של הקב"ה, ונהרגו על כך.

"לכד מאשר יושיט לו המלך את שרביט הזהב והיה" - הזהב הם התלמידי חכמים שנדמו לארון הברית העשוי מזהב (וימא עב), הינו שרק כאשר גדולי ישראל יורו שאפשר להתאסף בבתי כנסיות אחרי הסכנה - נוכל להתקבץ לשם.

הצלה מהבית

ומרדכי ענה לה "אל תדמי בנפשך להמלט בית המלך" - אל תדמי בנפשך שכונתי היתה להתאסף בבתי כנסיות בזמן שאנו נזופים ואין הקב"ה חפץ בהתקהלותינו, "כי אם החרש תחרישי בעת הזאת" - "כי אם" משמש כאן בלשון אלא, כלומר שבזמנים כאלו עלינו להחריש מהלהתפלל ומללמוד ברב עם אלא רק בבתיים, כמו שאמר משה רבנו לעם ישראל: "ה' ילחם לכם ואתם תחישון", הינו שבזמן שנגמה

מצאה בית", ומלמדת אותנו בזה שבזמני סכנה ראוי להתפלל בתוך הבית, וכן דוד מלכנו למדנו בשירותיו ואמר: "מוציא אסירים בכושרות", וחו"ל דרשו זאת על האיש והאשה שה' משדך אותם בכי וישרות", "מושיב יתרים ביתה", הינו שרצון ה' הוא שהאדם יערוך תפלות לה' בתוך ביתו יחד עם בני ביתו, ובזמני סכנה צריך לעשות כך אפלו על חשבון תפלה במנון, אף על פי שיש בכך צער ו'בכי' על הפסד התפלה במנון.

להתרגל שאין הרגל

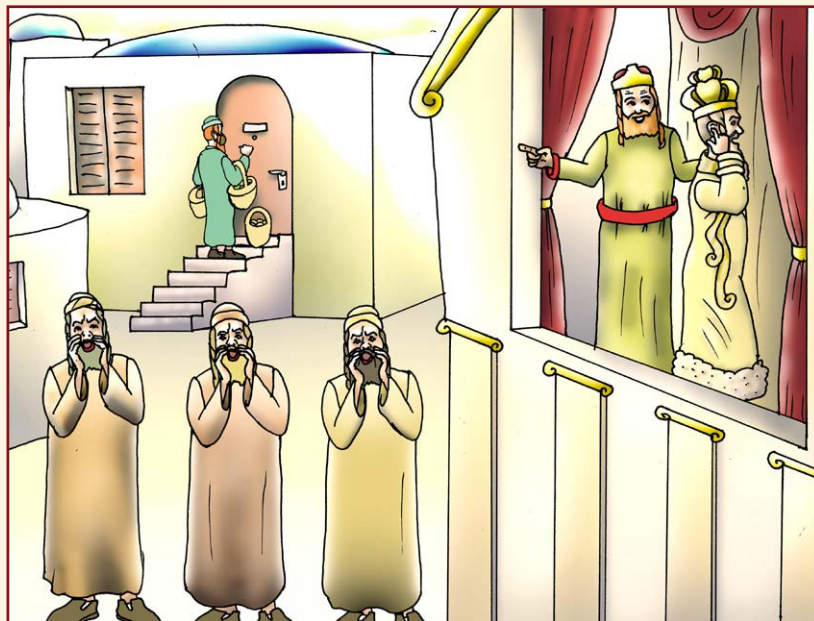
וה' מצוה את המצרע לגלח את כל שערותיו כדי ללמוד שעליו להתרגל לשנות את הרגליו לפי רצון ה', שהרי מפני שהיה מרגל לטבעיו יתגאה וקא לידי דבורי לשון הרע על חברו כשלא מצא חן בעיניו, וזו היתה סבת הצרעת שלקה בה, לכן עתה תקנתו היא שיהיה מוכן לשנות את הרגליו ועליו לגלח את כל שערותיו, כי אין לה שנוי ההרגלים גדול מזה שהוא מסתובב בין חבריו כאשר אין לו את שערות הקוץ, הפאות, הגבות והרסים, ושום שיערה בראשו ובפניו.

נמצא שתורת טהרת המצרע מלמדת אותנו שרצון ה' הוא שנתרגל להרגל החשוב ביותר, והוא: לשנות את ההרגלים לרצון ה', וכאשר יש סכנת נפשות להתקהל - נמנע מקה, ולא נהיה משעבדים לטבענו ולהרגלנו.

סכנת חיים

וכבר מצינו באסתר המלכה שאמרה למרדכי

צוחות למוז ארמון המלך...

מקורבי המלך וזעקים אל המלך בדרך של שירה: מן לנו אכל אך המלך מואס בהם ובשירה שלהם, ונכנס לחדרי הפנימיים כדי שלא לשמוע אותם. מאידך המלך מתענג מואתם הדואגים לאנשים החולים וגומלים עמהם חסדים בכך שנותנים להם תרופות ומזון. מדוע המלך מואס במקריביו? האם יש דבר טוב יותר מלבקש מהמלך ליד ארמונו בדרך שירה וזמרה? מהו התענוג המיוחד מואתם גומלי חסד על אף שאינם באים לארמונו כדי ללבדו? ומה מעשה זה קשור למתרחש בימי הקורונה בהם אנו שרוים? ההסבר המלא לציור והתשובה לשאלות במאמר: 'מקורבים שאינם נאמנים' ובמאמר שאחריו: 'כיצד נצא מחשכת המגפה לאורה?'

לכם שה' נלחם בכם על ידי מגפות וכדומה, עצתכם היא להחריש מלהתפלל ומללמוד ברב עם - אלא רק בבתיכם, ששם בבתיכם תתפנו מכל עסקיכם וטרדותיכם ותעסקו בתקון המדות, וכך "רוח והצלָה יעמוד ליהודים במקום אחר" - שנצלב מהגזרה.

איך נצלו אנשי ניגוה

וכך מציינו גם באנשי ניגוה שעשו הרבה עולות וגנבות והקב"ה גור להפך את כל ניגוה, כגון על ידי גניף כדגמת הקורונה שחופף ומשבש את מערכות העולם.

וכשהם שמעו מהגזרה על ידי וינה הנביא הם לבשו שקים והתקלחו ונעקו ידיו לה' בקול גדול, וכתוב "וירא ה' את מעשיהם" ואמר חז"ל שה' ראה את מעשיהם שהחזירו את גנבותיהם, ולא ראה את שקם ותעניתם, נמצא שהקב"ה

הפץ בתקון המעשים וזה חשוב בעיניו יותר מרובי התפלות ומתפלות במנין.

וכעת מרדכי הסביר לאסתר מדוע אנו נופים לפני המלך ה' משום "ואת בית אביך תאבדו" - בגלל אנשים כמו דואג ושמיני בן גרא שהסיתו את בית אביך - שאול המלך - נגד דוד מלכנו שהיה עבד ה', שעל פנ' ה' לא מרצה בלמוד התורה ובתפלות, מחמת שהם באים מפה דובר לשון הרע ומחלוקות. לכן תוכלי להנצל רק "אם תחריש תחרישי בעת הזאת", הינו שנלמד את העם להחריש מלדבר סרה על צדיקים.

ישועה כפולה ומקפלת

ואז "רוח והצלָה יעמוד ליהודים במקום אחר", הינו שאם אנו נבין לעסוק ולתקן את הדברים שבמקום אחר, הינו לתקן את מדותינו - ולא רק את למוד התורה והתפלות שבנו אנו נגלים

להשתפר, אזי גם הקב"ה יעשה לנו גם במקום אחר הינו שביאי ישועה כפולה ומקפלת. כמו שאכן ארע שה' תלה את המן, ואף נתן למרדכי את ביתו ונעשה משנה למלך, ובמקום שהמן יוליד בעולם דברי בלע ושנאה - שמעו של מרדכי הלך בכל המדינות והשמיע לכלם דברי שלום ואמת, מה שעם ישראל לא צפו לזה כלל.

מתי נחזר לבית הכנסת?

"ואת בית אביך תאבדו", ולא היתה כונתו לקללה חלילה, אלא כונתו היתה על דרך שאמרה ברוידיה אשת רבי מאיר (ברכות י): "יתמו חטאים" - "לא חוטאים, כלומר שה' יחפץ שנתאסף לפניו בשנית, רק כאשר נאבד ונבטל מאתנו את הדרך הרעה שירשנו מאותם שהטענו את סבינו שאול המלך, דרך של לזול בת"ח וצדיקים, ויפסיקו לדבר לשון הרע על ת"ח הצדיקים.

מה נשתנה ליל הסדר שחייבים לצום בו?

החכמים, ועל ידי זה ילך אצל חכם הקנין ללמוד מה מכונים בעת תקיעת שופר ונענוע הלולב, וכן הוא לגבי מקרא מגלה.

והחכמים מלמדים שבתקיעת שופר שנעשה על ידי נשיפת רוח בתוכו, עלינו לכוון להודות לה' על כל רוח ורוח הזכה ונקיה מנגיפים שאנו מכניסים לראותינו, ועל כל רוח ורוח שאנו מוציאים מראותינו שהיא ללא נגיפים, כדי שלא להזיק על ידה לאחרים.

לצוות רצות לחיות

וכן לכוון בעת התקיעה לבקש מה' שיתן לנו דעת להעריך את מתנת חיינו ונקיים "חיי בהם", שהתורה שהיא חיינו מלמדת אותנו לחיות בדרךה ולשמור על מתנת החיים מכל משמר, ולכן לכוון גם לבקש בעת התקיעות שלא יכנס ושללא יצא מגופינו רוחות רעות עם נגיפים שיכולים להזיק לנו ולאחרים.

לזכב ללא קורונה

וכמו כן נענוע לולב מלמדים החכמים להודות ולבקש מה' על רוחות טובות ונשימות מתוקות שנוכל להם, ונצלב מרוחות רעות שלא נכניס

אסתר אמרה למרדכי לצוות לכל עם ישראל לצום שלשת ימים שבתוכם ליל הסדר, ומספר שהדבר קומם את רבים מיישראל שבעתים ממה שהתקוממו עליו על שהתגרה בהמן, שבצום הזה בטל מצות עשה של אכילת מצה בפסח. וברוקא גזרה אסתר לצום בליל הסדר ולא דחתה את הצום לאחר מכן, כי ידעה שהמדה העקרית היא אמונת חכמים, וכל הגזרה של המן באה מן השמים על שלא שמעו בקול מרדכי שצוה שלא להשתתף בסעודת אהשוורוש, לכן גזרה שיצומו בצווי מרדכי בליל הסדר, כדי להראות שאכן מאמינים בדברי מרדכי ועושים כדבריו, גם כאשר הוא עוקר בדבריו את דברי התורה שצוה לאכול מצות בליל פסח.

שופר ללא קורונה

כמו כן מציינו שחז"ל (ספח מב) גזרו שלא יתקעו בשופר בשבת ולא ינענעו לולב בשבת, אף על פי שזוהי מצוה מן התורה, ופרשו השעם: 'שמא ילך אצל המלך שיילמדנו', כלומר בניחוח: שמא על ידי שיראה האדם כמה גדול כחם של חכמים שיכולים הם לעקור בזמנים מסוימים מצוה מן התורה - ביני מלך את ערכם של

הערבות הקיימת גם בימי ההסגר

דעת השכנים באהבה ובאהבה כדך שמביאים כל אחד תבשיל מביתו לבית אחד השכנים (ירושלמי ערוכי כו), וחו"ל תקנו גם שתופי מבואות וערובי תחומין, כדי לגרם הערכה והודאה לה' על העיר, הוסכנה והתחום שבו אנו גרים, כך כיום הקב"ה חסדו אהבנו בביתנו, כדי שנעריך את הבית והשכונה שנתן לנו לגור בה, וכדי לחזק את אהבתנו לשכנים על ידי שנתפלל לשלומם ונסייע לרפואתם ככל התקן.

תחבולות המסכנות חיים כדי להתפלל במנין גימים אלו. ועלינו להסביר לבנינו מדוע ה' סוגר את הבית נכסיות המדרשות, שרצונו יתברך בזה שנחזק את אהבתנו אליו ולהתאחד עם כל אחד מעם ישראל, אפלו מי ששונה מאתנו במנהגיו ובפסקי ההלכות בהם הוא נוקט.

וכן עלינו לספר להם שקעת אנו מרחים לשבת בתוך ביתנו, כדי לזכר את מה שמצינו בשלמה המלך תקן ערובי חצרות, שזה כדי לערב את

נמצוינו למדים שהדרך הנכונה בה ראוי לנו לנהג לאור ימים אלו, היא ללכת בדרך ניאמי המלך ולגמול חסד עם כל אחד מעם ישראל "עם קרבו" שאנו ערבים לו - בנתינת מוון ותרופות שירפאו אותם מחלי הקורונה ומשאר חלאים. ובעתים הללו שאנו מסגרים בבתינו, עלינו לספר לבנינו, ולקבא להם את מעשי ה' הנראים בעת לעין, שמזה ה' מתענג יותר מהכל; וזה מה שחשוב לנו כעת לעשות, במקום להתאמץ ולעשות